

vyšující ceny v cit. § uvedené, aniž jest třeba, by ten, komu svědčila nabídka, měl zboží pohotově a by skutečně došlo k uzavření obchodu.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1921, Kr I 161/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Plzni ze dne 4. února 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem dle § 21 čís. 2 lit. a) cís. nař. ze dne 24. března 1917. čís. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti dle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že prý nebylo zjištěno, byl-li svědek Rudolf M. v době, kdy ho došel závadný korrespondenční lístek obžalovaného, v držení nějakých koží či nikoli. Neměl-li tehdy vůbec žádného zboží, nemohla prý býti za ně cena přeplacena. Všeobecná taková nabídka, jako je korespondenční lístek, nemohla by prý zakládati skutkovou povahu trestního činu přeplácení, poněvadž toto předpokládá prý konkrétní koupi. Stížnost je na omylu. Ustanovení § 21 cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z. spokojuje se s pouhou jednostrannou činností pachatele a stačí proto k založení jeho zodpovědnosti úplně, když dá jakýmkoli, avšak srozumitelným způsobem na jevo svou vůli, že je ochoten za předmět potřeby, jež dále zciziti hodlá, dáti určitou cenu převyšující ceny v § tom uvedené, aniž je třeba, by skutečně došlo k uzavření obchodu. Zákon se vyjadřuje jen »kdo při nákupu přeplácí . . .«. Kladeť se takovou nabídkou základ k uzavření smlouvy kupní, jež patříc ke smlouvám konsensualním, přichází k místu již usjednocením se stran co do předmětu koupě a jeho ceně. Dodání zboží není náležitostí smlouvy kupní, nýbrž jen jejím splněním a je proto pro otázku přeplácení cen lhostejno, zdali ten, komu cena byla nabízena, měl zboží pohotově či zda by teprve musil je sobě opatřiti ke splnění smlouvy. Závadnou nabídkou byl proto trestný čin již dokonán a nemůže pak přijíti v úvahu pokus přeplácení, tím méně může býti řeči o netrestném přípravném jednání. Je-li dle toho právní posouzení věci nalézacím soudem správné, pak nebylo ani třeba, by učinil zjištění stížností postrádané. Není tu proto ani důvodu zamatečnosti dle čís. 5 ani dle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 331.

Předražování (cís. nař. ze dne 21. srpna 1916, čís. 261 ř. z.).

Úmysl, požadovaný v § 21 čís. 2 cit. nař. musí býti na straně pachatelově již v době nákupu předmětu potřeby.

I spoluvinník dle § 5 tr. zák. musil v době skutku věděti, že přímý pachatel nakoupil předměty potřeby již v úmyslu, by jich cenu stupňoval na nepřiměřenou výši.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr I 646/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu,

pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem spoluviny na předražování dle § 5 tr. zák. a § 21 čís. 2 cit. nař. a sprostil obžalovaného z obžaloby pro tento trestný čin — mimo jiné z těchto

důvodů:

Odůvodněna jest zmateční stížnost, pokud vytýká rozsudku zmatečnost dle § 281 čís. 9a) tr. ř. Nutno přisvědčiti názoru stěžovatele, že úmysl, požadovaný v § 21 čís. 2 čís. nař., musí býti na straně pachatelově v době nákupu předmětu potřeby a že z ustanovení § 5 tr. z. vyplývá, že i spoluvinník musil v době skutku věděti, že přímý pachatel nakoupil předměty potřeby již v úmyslu, by jich cenu na nepřiměřenou výši stupňoval. V tomto směru zjišťuje však naříkaný rozsudek, že stěžovatel Josef E. nemusil věděti již při nákupu střevíců od M-a pro Š-u, že Š. se vsunuje nepřipustně jako mezičlen do řetězu od výrobce k spotřebiteli a že mohl rozuměti sdělení Š-ovu tak, že Š. kupuje střevíce pro svého bratra, pachtýře dvora, jenž jich potřebuje pro své ruské zajatce. Že by tedy obžalovaný Josef E. v době, kdy Jan Š. od něho střevíce kupoval, skutečně byl si vědom, že tento kupuje předměty ty v úmyslu, zvyšovati ceny, rozsudek naříkaný nezjišťuje. Napomáhání t. j. prodeji Josefa E. nedostává se tedy subjektivní stránky skutkové podstaty přečinu spoluviny na předražování ve smyslu §§ 5 tr. z. a 21 č. 2 čís. nař., která nebyla splněna u tohoto obžalovaného ani v době dodání střevíců, poněvadž se stanoviska tehdejšího zákonodárství mohl za to míti, že jest proti obžalovanému Š-ovi povinen k dodání, jemuž nemůže platně odpírati námitkou, že jedná se o obchod lichvářský.

Čís. 332.

Zodpovědnost (§ 335 tr. zák.) stavitele a stavebníka za následky vadné stavby, k jejímuž používání nebylo vymoženo schválení úřadu živnostenského a stavebního.

Přerušení příčinné souvislosti opomenutí pachatelova může nastati pouze dolosní činností třetí osoby, nebo sice činností kulposní, ale takovou, k níž první pachatel nedal podnětu.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr I 240/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 11. prosince 1919, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života dle § 335 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné nepopírá zmateční stížnost Karla Sch. (stavitele) výslovně zavinění na straně obžalovaného, dovozuje však, že není příčinné souvislosti mezi jeho jednáním, pokud se týče opomenutím a úrazem